

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2011. gada 15. decembrī (*)

Regula (EK) Nr. 1346/2000 – Maksātnešpējas procedūras – Starptautiskā piekritība – Pret sabiedrību, kas ir reģistrēta kādā dalībvalstī, uzsāktas maksātnešpējas procedūras paplašināšana attiecībā uz sabiedrību, kuras juridiskā adrese atrodas citā dalībvalstī īpašumu apvienošanas dēļ

Lieta C-191/10

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Cour de cassation* (Francija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2010. gada 13. aprīlī un kas Tiesā reģistrēts 2010. gada 19. aprīlī, tiesvedībā

Rastelli Davide e C. Snc

pret

Jean-Charles Hidoux, kurš darbojas kā sabiedrības *Médiasucre international* likvidators.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*], tiesneši M. Safjans [*M. Safjan*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*] un M. Bergere [*M. Berger*] (referente),

ģenerālvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- Ž. Š. Idū [*J.-Ch. Hidoux*], sabiedrības *Médiasucre international* likvidatora, vārdā – B. Kušukjans [*B. Kuchukian*], *avocat*,
- Francijas valdības vārdā – Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un B. Kabuā [*B. Cabouat*], pārstāvji,
- Nīderlandes valdības vārdā – K. M. Viselsa [*C. M. Wissels*] un B. Kopmane [*B. Koopman*], pārstāves,
- Austrijas valdības vārdā – E. Rīdls [*E. Riedl*], pārstāvis,
- Eiropas Komisijas vārdā – A. M. Rušo-Žoē [*A.-M. Rouchaud-Joët*] un M. Vailterspins [*M. Wilderspin*], pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklausišanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 2000. gada 29. maija Regulu (EK) Nr. 1346/2000 par maksātnespējas procedūrām (OV L 160, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Regula”).

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *Rastelli Davide e C. Snc* (turpmāk tekstā – “*Rastelli*”) un Ž. Š. Idū, kurš darbojas kā sabiedrības *Médiasucre international* (turpmāk tekstā – “*Médiasucre*”) likvidators, par maksātnespējas procedūras, kas ir uzsākta pret otro minēto sabiedrību, paplašināšanu attiecībā uz pirmo minēto sabiedrību.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Saskaņā ar Regulas preambulas 6. apsvērumu tajā ir ietverti tikai “noteikum[i], kas regulē piekritību maksātnespējas procedūru sākšanai un nolēmumus, ko taisa, tieši pamatojoties uz maksātnespējas procedūrām, un kas ir cieši saistīti ar šādām procedūrām.”

4 Regulas 3. pantā, kurā tiek aplūkota starptautiskā piekritība, ir noteikts:

“1. Tās dalībvalsts tiesas, kuras teritorijā atrodas parādnieka galveno interešu centrs, piekritībā ir sākt maksātnespējas procedūras. Sabiedrības vai juridiskas personas gadījumā juridisko adresi uzskata par galveno interešu centru, ja nav pierādījumu pretējam.

2. Ja parādnieka galveno interešu centrs atrodas kādas dalībvalsts teritorijā, citas dalībvalsts tiesu piekritībā ir sākt maksātnespējas procedūras pret parādnieku tikai, ja šīs citas dalībvalsts teritorijā parādniekam pieder uzņēmums. Šīs procedūras attiecas tikai uz tiem parādnieka aktīviem, kas atrodas pēdējā minētā dalībvalstī.

[..].”

5 Regulas preambulas 13. apsvērumā ir norādīts, ka ““galveno interešu centrs” ir vieta, kur parādnieks regulāri pārvalda savas intereses un tādēļ ir pieejams trešajām personām.”

6 Regulas 4. pantā, kas attiecas uz piemērojamajiem tiesību aktiem, ir paredzēts:

“1. Ja vien šajā regulā nav noteikts citādi, uz maksātnespējas procedūru un tās sekām attiecas tās dalībvalsts tiesību akti, kuras teritorijā šāda procedūra ir sākta [..].

[..].”

Valsts tiesības

7 Likvidācijas procedūra ir regulēta Francijas *Code de commerce* [Komerckodeksa] L. 640-1. un nākamajos pantos. Attiecībā uz tiesu, kuras piekritībā ir uzsākt šādu procedūru, šī kodeksa L. 641-1. pantā ir norādīts uz šī paša kodeksa L. 621-2. pantu, kura 2005. gada 26. jūlija Likuma Nr. 2005-845 par uzņēmumu glābšanu redakcijā, bija noteikts:

“Ja parādnieks ir komersants vai ir reģistrēts profesiju reģistrā, lieta ir piekritīga *Tribunal de commerce* [Komerctiesai]. Pārējos gadījumos lieta ir *Tribunal de grande instance* [Augstākās tiesas] piekritībā.

Uzsāktu procedūru var paplašināt, attiecinot to uz vienu vai vairākām citām personām gadījumā, ja to īpašums ir apvienots ar parādnieka īpašumu vai ja juridiskā persona ir fiktīva. Šajā gadījumā saglabājas tās tiesas piekritība, kura ir uzsākusi sākotnējo procedūru.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

8 Ar 2007. gada 7. maija spriedumu *Tribunal de commerce de Marseille* [Marseļas komerctiesai] (Francija) uzsāka *Médiasucre*, kuras juridiskā adrese bija Marseļā, likvidāciju un iecēla Ž. Š. Idū par likvidatoru.

9 Pēc šī tiesas nolēmuma Ž. Š. Idū šajā pašā tiesā cēla prasību pret *Rastelli*, kuras juridiskā adrese bija Robio [*Robbio*] (Itālija). Pamatojoties uz abu sabiedrību īpašumu apvienošanu, viņš pieprasīja pret *Médiasucre* uzsāktu likvidācijas procedūru paplašināt attiecībā uz *Rastelli*.

10 Ar 2008. gada 19. maija nolēmumu *Tribunal de commerce de Marseille* paziņoja, ka, ņemot vērā Regulas 3. pantu, lieta nav tās piekritībā tādēļ, ka *Rastelli* juridiskā adrese bija Itālijā un Francijā tai nebija neviena uzņēmuma.

11 Lemjot par Ž. Š. Idū iesniegto sūdzību, *Cour d'appel d'Aix-en-Provence* [Eksenprovansas Apelācijas tiesa] ar 2009. gada 12. februāra spriedumu šo nolēmumu grozīja un atzina, ka lieta ir *Tribunal de commerce de Marseille* piekritībā. Šajā ziņā *Cour d'appel* atzina, ka likvidatora prasība attiecās nevis uz maksātnespējas procedūras uzsākšanu pret *Rastelli*, bet uz pret *Médiasucre* jau uzsāktās likvidācijas paplašināšanu attiecībā uz šo sabiedrību, un ka atbilstoši *Code de commerce* L. 621-2. pantam tiesa, kuras piekritībā ir lemt par šādu prasību par paplašināšanu, ir tā, kuras piekritībā bija uzsākt sākotnējo procedūru.

12 Šādos apstākļos *Cour de cassation* [Kasācijas tiesa] nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai gadījumā, kad dalībvalsts tiesa uzsāk parādnieka galveno maksātnespējas procedūru, pamatojoties uz to, ka tā galvenais interešu centrs ir šīs valsts teritorijā, [...] Regula [...] nepieļauj šai tiesai piemērot savas valsts tiesību normu, ar ko tai ir piešķirta piekritība, lai paplašinātu [maksātnespējas] procedūru attiecībā uz sabiedrību, kuras juridiskā adrese ir citā dalībvalstī, pamatojoties vienīgi uz konstatējumu par parādnieka un šīs sabiedrības īpašumu apvienošanu?”

2) Ja prasība par paplašināšanu ir jāvērtē kā jaunas, pakārtotas maksātnespējas procedūras uzsākšana, lai dalībvalsts tiesa, kas sākotnēji izskatīja lietu, varētu to izlemt, ņemot vērā pierādījumu, ka sabiedrībai, uz kuru attiecas paplašināšana, šajā valstī ir tās galveno interešu centrs – vai šis pierādījums var izrietēt no konstatējuma vien par īpašumu apvienošanu?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

13 Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Regula ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts tiesa, kas ir uzsākusi galveno maksātnespējas procedūru pret kādu sabiedrību, pamatojoties uz to, ka tās galveno interešu centrs atrodas šīs valsts teritorijā, var, piemērojot savas valsts tiesību normu, paplašināt šo procedūru attiecībā uz otru sabiedrību, kuras juridiskā adrese atrodas citā dalībvalstī, pamatojoties vien uz parādnieka un šīs sabiedrības īpašumu apvienošanu.

14 Vispirms ir jānorāda, ka Regulā nav noteikumu par tiesas piekritību vai likumdošanas kompetenci, kas attiektos tieši uz vienā dalībvalstī uzsāktas maksātnespējas procedūras paplašināšanu attiecībā uz sabiedrību, kuras juridiskā adrese atrodas citā dalībvalstī, īpašumu apvienošanas dēļ.

15 Attiecībā uz tiesas piekritību Regulas 3. pantā ir paredzēti tikai divi kritēriji, kas atbilst diviem dažādiem maksātnespējas procedūru veidiem. Saskaņā ar šī panta 1. punktu dalībvalsts, kuras teritorijā atrodas parādnieka galveno interešu centrs, par kuru tiek uzskatīta sabiedrības juridiskā adrese, tiesu piekritībā ir uzsākt maksātnespējas procedūru, sauktu par “galveno maksātnespējas procedūru”, kam ir vispārēja iedarbība, jo tā attiecas uz parādnieka aktīviem, kas atrodas visās tajās dalībvalstīs, kurās ir piemērojama Regula. Atbilstoši šī panta 2. punktam, ja parādniekam ir uzņēmums, tās dalībvalsts tiesas, kuras teritorijā atrodas minētais uzņēmums, var uzsākt tā saukto “sekundāro” vai “teritoriālo” procedūru, kuras iedarbība aprobežojas ar tiem parādnieka aktīviem, kas atrodas šīs pēdējās minētās valsts teritorijā (šajā ziņā skat. 2006. gada 2. maija spriedumu lietā C-341/04 *Eurofood IFSC*, Krājums, I-3813. lpp., 28. punkts, un 2011. gada 17. novembra spriedumu lietā C-112/10 *Zaza Retail*, Krājumā vēl nav publicēts, 17. punkts).

16 Runājot par piemērojamo tiesību aktu, tas saskaņā ar Regulas 4. panta 1. punktu ir atkarīgs no tās tiesas noteikšanas, kurai ir starptautiskā piekritība. Faktiski gan attiecībā uz galveno maksātnespējas procedūru, gan sekundāro vai teritoriālo procedūru minētajai maksātnespējas procedūrai un tās sekām ir piemērojami tās dalībvalsts tiesību akti, kuras teritorijā procedūra ir sākta (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Eurofood IFSC*, 33. punkts, un 2010. gada 21. janvāra spriedumu lietā C-444/07 *MG Probud Gdynia*, Krājums, I-417. lpp., 25. punkts).

17 Ņemot vērā tiesas piekritības kritērija nozīmi, tādējādi ir jāizpēta, kurš ir tas, kas varētu būt jāpiemēro pamatlietā.

18 Šajā ziņā nešķiet, ka būtu apgalvots, ka *Rastelli* Francijā pieder uzņēmums Tiesas judikatūras izpratnē, proti, tāda struktūra saimnieciskās darbības veikšanai, kas ietver minimālu organizācijas līmeni un zināmu stabilitāti (skat. 2011. gada

20. oktobra spriedumu lietā C-396/09 *Interedil*, Krājumā vēl nav publicēts, 64. punkts). Šajos apstākļos Regulas 3. panta 2. punktu nevar piemērot.

19 Tādējādi ir jāizpēta vienīgi, vai tiesas piekritība lemt par prasību par maksātnespējas procedūras paplašināšanu var būt pamatota ar Regulas 3. panta 1. punktu.

20 Šajā kontekstā ir jāatgādina, ka Tiesa ir atzinusi, ka Regulas 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tās dalībvalsts tiesām, kuras teritorijā ir uzsākta maksātnespējas procedūra, ir noteikta arī starptautiskā piekritība izskatīt prasības, kas ir tieši pamatotas uz sākotnējo maksātnespējas procedūru un ar to cieši saistītās prasības Regulas preambulas 6. apsvēruma izpratnē (skat. 2009. gada 12. februāra spriedumu lietā C-339/07 *Seagon*, Krājums, I-767. lpp., 19.–21. punkts). Līdz ar to ir jānoskaidro, vai prasība paplašināt maksātnespējas procedūru īpašumu apvienošanas dēļ – tāda kā tā, uz kuru attiecas pamatlieta, – var tikt uzskatīta par šādu prasību.

21 Ž. Š. Idū un Francijas valdība pauž viedokli, ka prasība paplašināt maksātnespējas procedūru īpašumu apvienošanas dēļ ir jāuzskata par prasību, kas ir tieši pamatota uz sākotnējo maksātnespējas procedūru un ir cieši ar to saistīta. Sava viedokļa pamatošanai tie uzsver, ka tādas paplašināšanas sekas, kāda ir paredzēta Francijas tiesībās, kas ir uzskatāmas par sākotnējai maksātnespējas procedūrai piemērojamiem tiesību aktiem saskaņā ar Regulas 4. panta 1. punktu, nav jaunas, attiecībā pret sākotnēji uzsākto procedūru patstāvīgas, procedūras uzsākšana, bet tās dēļ tiek vienīgi attiecībā uz citu veidojumu paplašināta sākotnējās procedūras iedarbība. No minētā tie secina, ka Francijas tiesas, kas ir uzsākusī galveno maksātnespējas procedūru pret Francijā reģistrētu sabiedrību, piekritībā ir arī paplašināt procedūru attiecībā uz citu sabiedrību, kuras juridiskā adrese ir citā dalībvalstī.

22 Tādējādi šis viedoklis būtībā pamatojas uz argumentu, saskaņā ar kuru atbilstoši Francijas tiesībām, paplašinot galveno maksātnespējas procedūru, netiek uzsākta jauna procedūra, bet gan jau uzsāktajā procedūrā tiek iesaistīts papildu parādnieks, kura īpašums nav nodalāms no pirmā parādnieka īpašuma.

23 Tomēr ar šo procedūras vienotību nevar noslēpt faktu, uz kuru ir norādījušas Nīderlandes un Austrijas valdības, kā arī Eiropas Komisija, ka sākotnējās procedūras paplašināšana attiecībā uz papildu parādnieku, kas ir juridiski nošķirts no parādnieka, uz kuru attiecas šī procedūra, rada šim papildu parādniekam tādas pašas sekas kā lēmums uzsākt maksātnespējas procedūru.

24 Šo vērtējumu turklāt stiprina apstākļi, uz kuru ir norādījusi iesniedzējtiesa, ka, kaut arī procedūras vienotība ir pamatota ar konstatējumu, ka abi parādnieki to īpašumu apvienošanas dēļ faktiski veido vienu veselumu, šis konstatējums neietekmē abu parādnieku juridiskās personas statusu.

25 Tiesa ir atzinusi, ka ar Regulu ieviestajā dalībvalstu tiesu piekritības noteikšanas sistēmā, kas pamatojas uz parādnieka galveno interešu centru, uz katru parādnieku kā juridiski patstāvīgu veidojumu attiecas sava noteikta tiesas piekritība (iepriekš minētais spriedums lietā *Eurofood IFSC*, 30. punkts).

26 No tā ir jāsecina, ka lēmumu, kas tiesību subjektam rada tādas pašas sekas kā lēmums uzsākt galveno maksātspējas procedūru, var pieņemt tikai tās dalībvalsts tiesas, kuru piekritībā būtu uzsākt šādu procedūru.

27 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Regulas 3. panta 1. punktā ekskluzīvā piekritība uzsākt šādu procedūru ir piešķirta tās dalībvalsts tiesām, kuras teritorijā ir parādnieka galveno interešu centrs.

28 Līdz ar to, ja tiesai, kurai saskaņā ar šo tiesību normu būtu noteikta piekritība attiecībā uz kādu parādnieku, tiktu dota iespēja, piemērojot savas valsts tiesību aktu, attiecināt uz citu tiesību subjektu maksātspējas procedūru tikai īpašumu apvienošanas dēļ, nepētot, kur atrodas šī subjekta galveno interešu centrs, tā būtu izvairīšanās no sistēmas, kas ir ieviesta ar šo Regulu. No tā it īpaši rastos pozitīvu piekritības konfliktu risks starp dažādu dalībvalstu tiesām, un ar Regulu ir gribēts tieši no šādiem konfliktiem izvairīties, lai nodrošinātu vienotu maksātspējas procedūru īstenošanu Savienībā.

29 Līdz ar to uz pirmo uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Regula ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts tiesa, kas ir uzsākusi galveno maksātspējas procedūru pret kādu sabiedrību, pamatojoties uz to, ka tās galveno interešu centrs atrodas šīs valsts teritorijā, var, piemērojot savu valsts tiesību normu, paplašināt šo procedūru attiecībā uz otru sabiedrību, kuras juridiskā adrese atrodas citā dalībvalstī, tikai tad, ja ir pierādīts, ka šīs pēdējās galveno interešu centrs atrodas pirmās dalībvalsts teritorijā.

Par otro jautājumu

30 Ar savu otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Regula ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja pret sabiedrību, kuras juridiskā adrese atrodas kādas dalībvalsts teritorijā, tiek celta prasība attiecībā uz to paplašināt citā dalībvalstī pret citu šīs pēdējās valsts teritorijā reģistrētu sabiedrību uzsāktas maksātspējas procedūras sekas, pietiek tikai ar konstatējumu par īpašumu apvienošanu vien, lai pierādītu, ka arī sabiedrības, pret kuru ir celta minētā prasība, galveno interešu centrs atrodas šajā pēdējā minētajā valstī.

31 Vispirms ir jāatgādina, ka jēdziens parādnieka “galveno interešu centrs” Regulas 3. panta 1. punkta izpratnē ir šai pēdējai raksturīgs jēdziens, kuram tādā ir patstāvīga nozīme un kurš tādējādi ir jāinterpretē vienveidīgi un neatkarīgi no valstu tiesību aktiem (iepriekš minētie spriedumi lietā *Eurofood IFSC*, 31. punkts, un lietā *Interdil*, 43. punkts). Lai gan šī jēdziena definīcija Regulā nav sniegta, tā darbības joma tomēr ir izskaidrota Regulas preambulas 13. apsvērumā, atbilstoši kuram “galveno interešu centrs” ir vieta, kur parādnieks regulāri pārvalda savas intereses un tādēļ ir pieejams trešajām personām” (iepriekš minētie spriedumi lietā *Eurofood IFSC*, 32. punkts, un lietā *Interdil*, 47. punkts).

32 Attiecībā uz sabiedrībām saskaņā ar Regulas 3. panta 1. punkta otro teikumu tiek prezumēts, ka galveno interešu centrs ir juridiskās adreses vieta. Šī prezumpcija un Regulas preambulas 13. apsvērumā norādītā atsauce uz interešu pārvaldīšanas vietu parāda Savienības likumdevēja vēlēšanos izvirzīt sabiedrības galvenās pārvaldes atrašanās vietu kā galveno piekritības kritēriju (iepriekš minētais spriedums lietā *Interdil*, 48. punkts).

33 Atsaucoties uz šo pašu preambulas apsvērumu, Tiesa ir atzinusi, ka tādēļ, lai nodrošinātu tiesisko drošību un paredzamību attiecībā uz tās tiesas noteikšanu, kuras piekritībā ir uzsākt galveno maksātnespējas procedūru, parādnieka galveno interešu centrs ir identificējams atkarībā no vienlaikus objektīviem un trešajām personām pārbaudāmiem kritērijiem (iepriekš minētie spriedumi lietā *Eurofood IFSC*, 33. punkts, un lietā *Interdil*, 49. punkts).

34 Runājot par sabiedrību, Tiesa ir precizējusi, ka gadījumā, ja tās vadības un kontroles struktūrvienības atrodas tās juridiskās adreses vietā un ja šajā vietā trešajām personām pārbaudāmā veidā tiek pieņemti šīs sabiedrības vadības lēmumi, Regulas 3. panta 1. punkta otrajā teikumā paredzētā prezumpcija ir pilnībā piemērojama (iepriekš minētais spriedums lietā *Interdil*, 50. punkts).

35 Šīs prezumpcijas atspēkošana tomēr ir iespējama tad, ja, aplūkojot no trešo personu viedokļa, sabiedrības galvenās pārvaldes vieta neatrodas juridiskajā adresē. Šajā gadījumā vienkāršo prezumpciju, ko Savienības likumdevējs ir paredzējis par labu šīs sabiedrības juridiskajai adresei, var noraidīt, ja no objektīviem un trešajām personām pārbaudāmiem faktiem var konstatēt, ka reāli pastāv situācija, kas atšķiras no tās, kāda būtu jāatspoguļo izvietojumam minētajā juridiskajā adresē (iepriekš minētie spriedumi lietā *Eurofood IFSC*, 34. punkts, un lietā *Interdil*, 51. punkts).

36 Šo faktu vērtējums ir jāveic visaptveroši, ievērojot katrai situācijai raksturīgos apstākļus (iepriekš minētais spriedums lietā *Interdil*, 52. punkts).

37 Runājot par otrajā jautājumā minēto gadījumu, kad ir ticis apvienots abu sabiedrību īpašums, no Francijas valdības sniegtajiem skaidrojumiem izriet, ka šādas situācijas kvalificēšanai valsts tiesa pamatojas uz diviem alternatīviem kritērijiem, kas izriet attiecīgi no tā, ka sabiedrībām pastāv apvienota grāmatvedība un netipiskas finansiālās attiecības, piemēram, tas, ka tiek organizēta apzināta aktīvu nodošana bez pretizpildījuma.

38 Kā ir norādījušas gan Francijas, gan Nīderlandes un Austrijas valdības, kā arī Komisija, šādus apstākļus trešajām personām parasti ir grūti pārbaudīt. Turklāt īpašumu apvienošana noteikti nenozīmē, ka ir viens vienīgs interešu centrs. Faktiski nevar nepieļaut, ka šāda apvienošana tiek veikta no diviem vadības un kontroles centriem, kas atrodas divās dažādās dalībvalstīs.

39 Līdz ar to uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Regula ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja pret sabiedrību, kuras juridiskā adrese atrodas kādās dalībvalsts teritorijā, tiek celta prasība attiecībā uz to paplašināt citā dalībvalstī pret citu šīs pēdējās valsts teritorijā reģistrētu sabiedrību uzsāktas maksātnespējas procedūras sekas, nepietiek tikai ar konstatējumu par šo sabiedrību īpašumu apvienošanu vien, lai pierādītu, ka arī sabiedrības, pret kuru ir celta minētā prasība, galveno interešu centrs atrodas šajā pēdējā minētajā valstī. Lai atspēkotu prezumpciju, saskaņā ar kuru šis centrs atrodas juridiskās adreses vietā, tad [procedūras] paplašināšanai ir vajadzīgs, lai visaptveroši visu atbilstīgo faktu vērtējums ļautu trešajām personām pārbaudāmā veidā konstatēt, ka sabiedrības, uz kuru attiecas prasība, vadības un kontroles centrs atrodas dalībvalstī, kurā ir uzsākta sākotnējā maksātnespējas procedūra.

Par tiesāšanās izdevumiem

40 Attiecībā uz pamatlietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) **Padomes 2000. gada 29. maija Regula (EK) Nr. 1346/2000 par maksātnespējas procedūrām ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts tiesa, kas ir uzsākusi galveno maksātnespējas procedūru pret kādu sabiedrību, pamatojoties uz to, ka tās galveno interešu centrs atrodas šīs valsts teritorijā, var, piemērojot savu valsts tiesību normu, paplašināt šo procedūru attiecībā uz otru sabiedrību, kuras juridiskā adrese atrodas citā dalībvalstī, tikai tad, ja ir pierādīts, ka šīs pēdējās galveno interešu centrs atrodas pirmās dalībvalsts teritorijā;**
- 2) **Regula Nr. 1346/2000 ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja pret sabiedrību, kuras juridiskā adrese atrodas kādas dalībvalsts teritorijā, tiek celta prasība attiecībā uz to paplašināt citā dalībvalstī pret citu šīs pēdējās valsts teritorijā reģistrētu sabiedrību uzsāktas maksātnespējas procedūras sekas, nepietiek tikai ar konstatējumu par šo sabiedrību īpašumu apvienošanu vien, lai pierādītu, ka arī sabiedrības, pret kuru ir celta minētā prasība, galveno interešu centrs atrodas šajā pēdējā minētajā valstī. Lai atspēkotu prezumpciju, saskaņā ar kuru šis centrs atrodas juridiskās adreses vietā, tad [procedūras] paplašināšanai ir vajadzīgs, lai visaptverošs visu atbilstīgo faktu vērtējums ļautu trešajām personām pārbaudāmā veidā konstatēt, ka sabiedrības, uz kuru attiecas prasība, vadības un kontroles centrs atrodas dalībvalstī, kurā ir uzsākta sākotnējā maksātnespējas procedūra.**

[Paraksti]